

Arrest

nr. 238 267 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die verzoeker op 10 juli 2019 had ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 10.07.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van zijn minderjarig belgisch kind, nl. S.G. (...).

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd veroordeeld omwille van volgende feiten:

- Omwille van opzettelijke slagen en verwondingen door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 4 maanden met uitstel 1 jaar en een geldboete van 50 BEF x 200 : 247.89 €. Deze veroordeling is van 9.09.2002.

- Omwille van Wapens: het dragen zonder wettige reden en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tot een gevangenisstraf 8 maanden met uitstel 5 jaren. Deze veroordeling dateert van 18.12.2018.

Uit het dossier blijkt allerm minst dat betrokkene zich als een modelburger gedragen heeft voor zover hij nog in België verbleef tussen 2002 en 2018, getuige daarvan de talrijke PV's die werden opgesteld intussentijd. Bvb in 2015 wegens zware diefstal en bedreiging zonder bevel en voorwaarde of in 2017 wegens 'inbreuken inzake vennootschappen. In welke mate betrokkene nog vervolging riskeert in verband met deze PV's daar het Dienst Vreemdelingenzaken het raden naar. Het is evengoed mogelijk dat deze PV's zonder gevolg werden geklasseerd. Echter, gezien kennelijk toch wel herhaaldelijk PV's zijn opgesteld voor allerhande problemen waar betrokkene iets mee te maken had, is het redelijk te stellen dat de PV's wel beschouwd kunnen worden als een indicatie van de inborst van betrokkene. Dat betrokkene niet ter goeder trouw is bewees hij ook reeds eerder toen hij onrechtmatig gezinshereniging aanvroeg met zijn ex als wettelijk samenwonende op 11.09.2014. De wettelijke samenwoning was toen weliswaar nog niet (eenzijdig) beëindigd. Betrokkene leefde reeds in onmin met zijn partner, desalniettemin probeerde hij op basis van deze wettelijke samenwoning nog verblijfsrecht te bekomen.

Uit bovenstaande opsomming kan redelijkerwijze worden besloten dat betrokkene een recidivist is. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt als ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Immers de geboorte van het kind heeft kennelijk geen verandering gebracht in het gedrag van betrokkene. Het kind is geboren in 2017, de laatste veroordeling dateert van 2018. Kennelijk weegt betrokkene's nieuwe relatie en het vaderschap niet op tegenover de drang om de strafrechtelijke bepalingen in België met voeten te treden. Betrokkene had moeten weten dat een dergelijk gedrag niet getuigt van enige graad van integratie of respect tegenover zijn partner en hun kind en dat hij daarmee een gezamenlijke toekomst met zijn gezin, in regulier verblijf, in het gedrang zou brengen. Het getuigt bezwaarlijk van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin dat hij in aanraking blijft komen met de politie en veroordeeld werd. Kennelijk schat betrokkene zelf zijn gezinsleven niet zo belangrijk in, indien dit immers wel het geval zou zijn, mag verwacht worden dat hij zich conformeert. Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken de maatregel tot het niet erkennen van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde aangewezen en evenredig acht.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Bij het nemen van deze beslissing dient overeenkomstig art. 43, §2 ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkene verblijft al vrij lang in België maar dat merendeels in illegaal verblijf. In hoeverre hij tussentijds het land heeft verlaten en elders heeft verbleven daar hebben wij geen zicht op. Echter aan

illegaal verblijf kan betrokkene geen rechten ontlenen. Het is zijn eigen verantwoordelijkheid dat hij reeds zo lang in België (en misschien ook wel Europa) rond dwaalt. Hij had eerdere bevelen al kunnen opvolgen. Daarom achten wij de duur van zijn verblijf in België geen beletsel voor het nemen van deze beslissing. Betrokkenes leeftijd vormt evenmin een beletsel, hij is niet bijzonder jong of oud waardoor deze beslissing betrokkene bij vertrek in een precaire situatie zou kunnen brengen. Van zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend. Zijn gezinssituatie werd hierboven reeds beschreven. Hij vroeg gezinshereniging aan met een minderjarig kind, het minderjarige kind heeft de Belgische nationaliteit alsook een Belgische moeder. Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind en art. 8 EVRM. Kinderen die de Belgische nationaliteit hebben kunnen uiteraard hun verblijf in België verder zetten. Het feit dat heden het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, hoeft daar geen afbreuk aan te doen. De moeder van het kind verblijft immers evengoed in België. De moeder kan evengoed zoals andere (alleenstaande) moeders gebruik maken van tal van mogelijkheden tot opvoedingsondersteuning, opvang, medische opvolging, school, ... waardoor de verdere ontwikkeling en het welbevinden van het kind kan gevrijwaard worden zonder dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht. Voor zover zij als koppel de keuze zouden maken toch zich gezamenlijk elders te vestigen, in het belang van het kind, kan dit natuurlijk ook, maar het is niet noodzakelijk. Niets sluit uit dat betrokkene vanop afstand zijn relatie met de moeder van het kind in stand houdt, alsook zijn vaderschap verder uitoefent. Met gebruik van moderne communicatiemiddelen en regelmatige bezoeken over en weer moet het mogelijk zijn heel nauw bij de partner en bij het kind betrokkene te blijven. Betrokkene kan ook vanuit het buitenland zijn financieel engagement tegenover zijn gezin nakomen. Niets sluit bovendien uit dat betrokkene op termijn, wanneer hij zich elders heeft gevestigd en er bewezen heeft gedurende enige tijd niet meer in aanraking te zijn geweest met het gerecht, alsnog zijn Belgisch gezin kan komen vervoegen. De scheiding van vader en kind hoeft dus helemaal niet permanent te zijn. Het is aan betrokkene om zich te herpakken en te bewijzen dat hij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde.

Betrokkene toont naar aanleiding van de aanvraag niet aan economisch actief te zijn. Voor zover hij het wel zou zijn, lijkt ons dit geen bezwaar voor deze beslissing. Indien hij capaciteiten heeft om op de Belgische arbeidsmarkt terecht te kunnen, kan hij daar wellicht ook gebruik van maken in een ander land naar keuze. Wat betreft zijn sociale en culturele integratie beschikken we eigenlijk evenmin over enige relevante informatie. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België kan uiteraard bezwaarlijk als een teken van integratie worden beschouwd, wel integendeel het toont eerder aan dat betrokkene daar niet toe bereid is.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is onder meer afgeleid uit de schending van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste onderdeel van het middel wordt uiteengezet als volgt:

"1.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 9 januari 2020 stelt dat verzoeker gekend zou zijn voor twee correctionele veroordelingen (in 2002 en 2018), voor verschillende strafbare feiten, waarvoor een P.V. werd opgesteld, en voor zijn vermeende onrechtmatige aanvraag tot gezinshereniging in 2015. Het persoonlijk gedrag van verzoeker zou dan ook, aldus verweerder, een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving, zodat conform artikel 43 Vw. het verblijfsrecht aan verzoeker dient geweigerd te worden.

2.

Dat verzoeker in eerste instantie wil opmerken dat hij zich ten eerste bewust is van het feit dat hij in het verleden ernstige fouten heeft gemaakt, waarvan hij ook oprecht spijt heeft. Verzoeker heeft inmiddels reeds geruime tijd een relatie met een Belgische dame, B. K. (R.R. nr. ...), met wie hij ook samenwoont te Gent en met wie hij een minderjarig Belgisch kind heeft, G. S., geboren op 18 oktober 2017.

Verzoeker heeft dan ook wel degelijk een kerngezin in België .

3.

Dat de bestreden beslissing gesteund werd op artikel 43, §1, 2° Vw. en deze bepaling het volgende stelt:

“ Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”.

Dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar verschillende feiten waarvoor verzoeker zou veroordeeld zijn, doch deze feiten dateren van jaren geleden, nl. van 2000 en 2015, zodat deze feiten bezwaarlijk nog zouden aantonen dat verzoeker heden ten dage een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

De veroordeling in 2002 had betrekking op strafbare feiten in oktober 2000, de veroordeling in 2018 (vonnis op verzet tegen verstekvonnis dd. 25.10.2016) had betrekking op strafbare feiten in januari 2015 (cf. stukken 2 en 3).

Telkens werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf met uitstel.

De laatste P.V., welke aangaande verzoeker werd opgesteld, dateert ondertussen ook al van 2017.

Verzoeker heeft de laatste drie jaar geen strafbare gedragingen meer gepleegd en is niet meer in aanraking geweest met de gerechtelijke overheden. Dat er van een actueel gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker dan ook geen sprake is.

Verweerder kan bovendien geenszins stellen dat er sprake zou zijn geweest in hoofde van verzoeker van een onrechtmatige gezinshereniging nu de wettelijke samenwoning, die hij destijds had afgesloten en waarop zijn aanvraag gezinshereniging was gebaseerd, nooit door de rechtbank nietig werd verklaard wegens schijnwettelijke samenwoning.

4.

Verzoeker wil verwijzen naar art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”.

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden

bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de (datum van de) strafbare feiten, waarop zijn beslissing steunt, noch naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker tweemaal correctioneel werd veroordeeld, naar een aantal Pv's, waarvan het laatste dateert van 2017 en waarvoor verzoeker nooit werd veroordeeld, en naar een vroegere gezinshereniging, waarvan niet vaststaat dat deze onrechtmatig was, onvoldoende is om het verblijfsrecht aan verzoeker te weigeren, temeer daar verzoeker de partner is van een Belgische dame, een Belgisch minderjarig kind heeft, met wie hij samenwoont, reeds in België jarenlang verblijft en de gehele familie van verzoeker in België woont.

Dat de gedane verwijzing, zonder enig bijkomend persoonlijk en actueel onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker een recidivist is en dus een gevaar zou vormen voor de openbare orde en dat hij heden nog altijd niet een nieuw weg zou zijn ingeslagen.

In tegenstelling met de beweringen van verweerder, heeft verzoeker sinds de geboorte van zijn kind in oktober 2017, wel degelijk een nieuwe ingeslagen en verantwoordelijkheid opgenomen.

Zoals supra reeds gesteld, is sinds 2017 verzoeker niet meer in aanraking gekomen met het gerecht.

Nergens toont verweerder aan dat na oktober 2017 verzoeker nog in aanraking zou zijn gekomen met de politie of het gerecht.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins heeft nagegaan of de persoonlijke gedragingen van verzoeker een 'daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen', noch werd een eventuele 'actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging' onderzocht en gemotiveerd.

Verweerder heeft geenszins een onderzoek gedaan naar de datum van de strafbare feiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld. Verweerder deed evenmin enig onderzoek of de strafbare feiten, waarvoor een P.V. werd opgesteld, al dan niet zonder gevolg werden geklasseerd.

Dat verweerder dan ook onredelijk tot het besluit is gekomen dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er tevens sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht. "

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt op dit eerste middelonderdeel :

"In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris zich niet beperkt tot een verwijzing naar rechtspraak en een strafrechtelijke veroordeling uit 2002 en 2018.

In de bestreden beslissing wordt zeer duidelijk een afweging gemaakt tussen het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, die zich tussen 2002 en 2018 heeft bezondigd aan tal van strafrechtelijke inbreuken, en het belang van de samenleving.

De conclusie is duidelijk : de verzoekende partij is een recidivist en er blijkt uit geen enkel element dat de verzoekende partij zich in de toekomst niet opnieuw zijn boekje zal te buiten gaan met het plegen van strafrechtelijke inbreuken.

Het louter feit dat de verzoekende partij intussen wettelijk samenwoont en een kind heeft, doet aan de vaststellingen geen enkele afbreuk.

Ook na de geboorte van het minderjarig kind op 18.10.2017, werd de verzoekende partij nog corectioneel veroordeeld.

Een gezinsleven is geen vrijgeleide voor het gedrag van de verzoekende partij.

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing het begrip openbare orde zou miskennen zoals het onder meer door de rechtspraak van het Hof van Justitie zou zijn beoordeeld.

Verweerder merkt op dat door de gemachtigde van de Minister in de bestreden beslissing op heel omstandige wijze wordt toegelicht om welke redenen het in casu noodzakelijk werd geacht om in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet het verblijf aan de verzoekende partij te weigeren.

Door de gemachtigde van de Minister wordt in de bestreden beslissing in het bijzonder geoordeeld:

[...]

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Minister zich niet beperkt tot een verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen.

De gemachtigde van de Minister heeft duidelijk gewezen op de mentaliteit van verzoekende partij en heeft geoordeeld dat zij door haar persoonlijk gedrag wel degelijk wel degelijk nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Het loutere feit dat het gaat om feiten die dateren van enkele jaren voorafgaand aan de veroordelingen doen geen afbreuk aan de vaststelling dat er sprake is van een actuele dreiging net omwille van de hardnekkige criminele ingesteldheid van verzoekende partij.

De beoordeling van dit gevaar is een geheel van elementen, waarbij de persoonlijkheid van de verzoekende partij cruciaal staat.

Dergelijke toets is in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie in het bijzonder HvJ, 27 oktober 1977, Bouchereau, § 29).

Het is op grond van de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, onder verwijzing naar art. 43 Vreemdelingenwet.

“3.7. Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie derhalve dat de “de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt” (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

Waar verzoeker in een eerste onderdeel van het middel stelt dat de bestreden beslissing zich in wezen beperkt tot een verwijzing naar de strafrechtelijke antecedenten in zijn hoofd, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.8., waaruit blijkt dat verweerder zich hier geenszins toe heeft beperkt. Verweerder heeft inzake de strafrechtelijke veroordelingen – naast het gegeven dat er sprake is van recidive, wat door verzoeker niet wordt weerlegd – tevens gewezen op de ernst van de gepleegde feiten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zijn hierbij de overwegingen inzake de bijzondere maatschappelijke gevolgen van de georganiseerde drugshandel wel degelijk relevant. Zoals in punt 3.7. reeds aangehaald, tilt het Hof van Justitie immers zeer zwaar aan feiten van georganiseerde drugshandel, waarbij het de lidstaten toegestaan is bijzondere maatregelen te treffen teneinde de maatschappij hiertegen te beschermen ((HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Verzoeker benadrukt dat de feiten die ten grondslag liggen aan de veroordeling door de correctionele rechtbank van 14 augustus 2017 reeds van acht jaar geleden dateren, doch verzoeker toont door dit loutere tijdsverloop niet aan dat verweerder ten onrechte heeft vastgesteld dat hij door zijn persoonlijk gedrag

een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In deze wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing heeft verweerder nadrukkelijk de aandacht gevestigd op de ernst van de gepleegde feiten, waarbij onder meer wordt gewezen op de verwoestende effecten van de met de georganiseerde drugshandel verbonden criminaliteit. In deze kan nog worden verwezen naar het vonnis van de correctionele rechtbank van 14 augustus 2017 – dat verzoeker zelf ter terechtzitting heeft bijgebracht – waarin werd gesteld: “de bewezen feiten zijn ernstig. M.M. maakte deel uit van een vereniging die zich op georganiseerde wijze bezig hield met drughandel. Hij streefde louter snel en gemakkelijk winstbejag na en hield geen rekening met het gezondheidsrisico voor de individuele gebruiker en de maatschappelijke overlast en randcriminaliteit die hierdoor veroorzaakt werden.” Verzoeker toont, met zijn betoog inzake het tijdsverloop sedert de gepleegde feiten, niet aan dat er in zijn geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

3.11. Waar verzoeker “ten overvloede” nog wijst op het gegeven dat de correctionele rechtbank voor een groot deel van zijn gevangenisstraf en geldboete de gunst van uitstel heeft verleend, wijst de Raad erop dat uit niets blijkt dat verweerder, bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, gebonden zou zijn door beslissingen van strafrechtelijke instanties. Het strafrecht en de verblijfsreglementering hebben elk hun eigen finaliteit, waarbij het de gemachtigde van de staatssecretaris is toegestaan zijn eigen beoordeling te maken van verzoekers gedragingen. Dat de strafrechtelijke instanties oordelen dat verzoeker nog een kans kan worden gegeven, houdt niet ipso facto in dat verweerder niet zou kunnen oordelen dat verzoeker wel degelijk een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

3.12. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn gezinsleven volledig onbesproken laat. Deze motieven blijven derhalve overeind. Door er louter op te wijzen dat een afweging dient te worden gemaakt tussen het mogelijke gevaar van verzoeker voor de openbare orde of nationale veiligheid enerzijds en het recht op een gezinsleven met zijn minderjarig kind met wie hij een effectief gezin vormt anderzijds, toont verzoeker niet aan dat de omstandigheden die zijn zaak kenmerken niet afdoende of op onevenredige wijze werden betrokken bij de besluitvorming die heeft geleid tot de bestreden beslissing. »

(R.v.v. nr. 205 698 van 21 juni 2018)

De verzoekende partij heeft haar kansen vergooid, en kan niet eenvoudigweg stellen dat zij geen actueel zou vormen voor de openbare orde omdat zij sedert het ondergaan van haar straffen geen misdrijven meer gepleegd zou hebben.

Het enkele feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat er geen reden is om aan te nemen dat zij actueel nog steeds een gevaar voor de openbare orde impliceert, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, waarbij wel degelijk rekening werd gehouden met de ernst van de gepleegde misdrijven, hetgeen de verzoekende partij manifest foutief betwist in haar inleidend verzoekschrift.

In casu is gebleken dat de verzoekende partij een diepgaande criminele ingesteldheid heeft en er zeker niet voor terugdeinst om misdrijven te plegen.”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De aanvraag tot gezinsherenging die verzoeker indiende in functie van zijn Belgisch minderjarig kind werd afgewezen met toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

De verwerende partij betwist niet dat, wil zij de gevraagde gezinshereniging weigeren met toepassing van deze bepaling, er sprake moet zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde, zoals zij dat overigens ook aangeeft in de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft ter zake gemotiveerd dat het verblijf van verzoeker ongewenst is om redenen van openbare orde en door zijn persoonlijk gedrag. Zij heeft daarbij verwezen naar een veroordeling van 9 september 2002, een veroordeling van 18 december 2018, *“talrijke PV's die werden opgesteld intussentijd”* die, zelfs indien ze zonder gevolg werden geklasseerd, een indicatie zijn van de inborst van verzoeker, en naar het feit dat hij in 2014 onrechtmatig een gezinshereniging zou hebben aangevraagd. De verwerende partij heeft daaruit afgeleid dat verzoeker een recidivist is en dat nergens uit blijkt dat hij een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en dus geen actuele, werkelijke, voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen. Zij stelt verder dat verzoekers familiale en persoonlijke belang ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, dat immers de geboorte van zijn kind kennelijk geen verandering heeft gebracht in zijn gedrag, nu het kind is geboren in 2017 en de laatste veroordeling dateert van 2018. De verwerende partij motiveert ook dat verzoekers nieuwe relatie en het vaderschap kennelijk niet opwegen tegen de drang om de strafrechtelijke bepalingen in België met de voeten te treden, dat hij had moeten weten dat een dergelijk gedrag niet getuigt van enige graad van integratie of van respect tegenover zijn partner en hun kind en dat hij daarmee een gezamenlijke toekomst in regulier verblijf in het gedrang zou brengen. Het getuigt, zo gaat de verwerende partij verder, niet van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin dat hij in aanraking blijft komen met de politie en veroordeeld werd, kennelijk schat hij zelf zijn gezinsleven dus niet zo belangrijk in.

Uit deze motieven blijkt dus dat de verwerende partij in essentie verzoeker als een recidivist beschouwt, dat uit niets blijkt dat hij een nieuwe weg is ingeslagen en geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen, en dat zijn familiale en persoonlijke belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde, nu “immers” de geboorte van zijn kind kennelijk geen verandering heeft gebracht in zijn gedrag hetgeen erop zou wijzen dat hij zijn gezinsleven zelf niet hoog inschat.

De vraag die moet worden beantwoord is of de verwerende partij op deugdelijke wijze tot de vaststelling kon komen dat *“nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen”*, en dan meer in het bijzonder na de geboorte van zijn kind, in functie van wie hij de gezinshereniging vraagt en in verhouding tot wie het familiaal belang moet worden afgewogen.

Verzoeker erkent dat hij in het verleden ernstige fouten heeft gemaakt, wijst op zijn relatie met zijn partner en de geboorte van zijn kind op 18 oktober 2017 en stelt dat zijn laatste veroordeling, op 18 december 2018, betrekking had op strafbare feiten die dateren van 2015, dat het laatste proces-verbaal ook al dateert van 2017, dat hij drie jaar lang geen strafbare gedragingen meer heeft vertoond en niet meer in aanraking is geweest met de gerechtelijke overheden, zodat er geen sprake is van een actueel gevaar voor de openbare orde.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in hoofddorde verwijst naar 2 veroordelingen. De laatste vermelde veroordeling is deze bij vonnis van 18 december 2018 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, strafzaken. Uiteraard moet een onderscheid worden gemaakt tussen het tijdstip waarop strafbare feiten worden gepleegd en het ogenblik waarop iemand daarvoor wordt veroordeeld. Het vonnis waarvan sprake werd door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegd. Het werd gewezen op verzet tegen een verstekvonnis van 25 oktober 2016 en heeft betrekking op feiten gepleegd op 18 januari 2015. Het veroordeelt verzoeker tot een gevangenisstraf van 8 maanden met een uitstel gedurende een periode van 5 jaar. De feiten waren dus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing 5 jaar oud.

De verwerende partij verwijst verder nog op zeer algemene wijze naar “talrijke PV's” die werden opgesteld voor de periode van zijn verblijf in België tussen 2002 en 2018 en wijst specifiek op een PV van 2017 *“wegens inbreuken inzake vennootschappen”*, doch zonder te duiden van wanneer in 2017 de vermeende feiten in dit PV precies dateren.

Verzoeker kan dus worden bijgetreden waar hij betoogt dat nergens wordt aangetoond dat hij na oktober 2017, de maand waarin zijn kind is geboren, nog in aanraking is gekomen met politie of gerecht.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij, op grond van de gegevens in het dossier die zij aanhaalt, niet op deugdelijke wijze kon besluiten dat de geboorte van zijn kind kennelijk geen

verandering heeft gebracht in het gedrag van verzoeker en dat uit niets zou blijken dat hij geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging meer zou vormen, teneinde zijn familiale belang ondergeschikt te maken aan de vrijwaring van de openbare orde.

De argumenten van de verwerende partij in de nota doen daaraan geen afbreuk. Zelfs al kan worden aangenomen dat verzoeker in het verleden gedragingen heeft gesteld die wezen op een gevaar voor recidive, is de vaststelling dat uit niets blijkt dat hij sedert de geboorte van zijn kind strafbare handelingen heeft gesteld, daarvan een tegenindicatie, zodat niet zonder meer kan worden vastgesteld dat hij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, zoals dat is vereist bij de toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt.

2.4. Het eerste onderdeel van het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS